

Michelle Reid
RANIERIO NUOTAKA
Romanas

Versta iš Michelle Reid, *The Rainieri Bride*, 2006

© Michelle Reid, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą
arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas
į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Lina Bimbaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Enrikas Ranieris žingsniavo per Hanardo vestibiulį nuleidęs juodaplaukę galvą. Jis niršo, kad vėluoja į susitikimą, ir nė nepastebėjo, jog aplinkiniai net išsižioję iš nuostabos spokso į jį ir į kelis jo kompanionus.

Staiga kažkoks subtilus garsas pasiekė Enriko sąmonę. Jis pakėlė galvą ir sustojo tarsi stabo ištiktas. Visos mintys išgaravo nuo to, ką išvydo juodos jo akys.

Išlipusi iš lifto vos už kokių dešimties pėdų stovėjo moteris. Enriko viduje kažkas suspurdėjo ir nuvilnijo, lyg staiga būtų giliai panėręs į vandenį. Jis apstulbo, negalėjo, o gal nenorėjo patikėti, kad tai ji. Jau seniai nebuvo jos matęs. Moteris kažką pasakė, ir tas garsas jį tiesiog suparalyžiaavo. Negali būti, kad čia ji!

Moteris jo nepastebėjo - stovėjo nuleidusi galvą, vešlūs, žvilgantys raudoni plaukai buvo susukti viršugalvyje į kuodą - Enrikui visada knietėdavo jį išardyti. Ir dabar tas kuodas jį traukė kaip

magnetas, net ėmė tvinkčioti pirštų galiukai, o ką jau kalbėti apie intymesnę kūno vietą....

Frėja...

Šis vardas kaitino pojūčius, jį užliejo neapykanta, sumišusi su pasitenkinimu. Prieš trejetą metų be sąžinės graužaties jis išspyrė ją iš savo gyvenimo, o vėliau taip elgėsi su visais, kas bandė su juo varžytis. Jokio skirtumo, ar jie iš verslo, ar malonumų srities. Anksčiau Frėja dirbo pas jį. Jis pasitikėjo ja. Niekada nė viena moteris nebuvo pelniusi tokio pasitikėjimo, niekada - nei iki jos, nei vėliau. Ji gyveno prabangiame jo bute ir miegojo jo lovoje. Dabar jis miega vienas, o kitką daro kitur.

Nenuostabu, kad liepsnoja tokia rūstybe - ji tiek daug iš jo atėmė.

Vis dėlto - *Dio* - ji puikiai atrodo. Netgi vilkėdama šiek tiek per didelį paprastą pilką kostiumėlį ji gėlė jo pojūčius - iš atminties gelmių išniro tai, kas buvo paslėpta po drabužiais. Prieš trejus metus iš pilkos pelytės jis pavertė ją stubbinančia, šilkais pasipuošusia gražuole.

Kažkoks keistas jausmas nutvilkę Enrikui krūtinę, virsdamas besisukančiu, besirangančiu nerimo kirminu.

Frėja ėjo link jo nuleidusi galvą, paskendus mintyse. Enrikas prisimerkęs stebėjo, kaip ji artėja.

Išmušė prakaitas belaukiant, kada pakils šilkinis jos blakstienų lankas ir atidengs porą išraiškingų žalių akių, kurias - tikėjosi - užtemdys nuostaba.

Jis norėjo išvysti ją sugniuždytą - turėjo tai pamatyti, kaip žmogus, užvaldytas karštligiško noro matyti kitą, besirangantį iš skausmo.

Nejaugi ji dirba Hanarde? Nejaugi jis atsitiktinai pasitaikė kelyje, kad priverstų gražią, bet klastingą Frėją Dženson sumokėti už tai, ką ji jam padarė?

Enrikas kietai sukando dantis ir laukė, kol pakils galva spindinčiais plaukais. Frėja jau buvo beveik prie jo. Velniai griebtų, ji vedė jį iš proto - juk bet kurią akimirką jie galėjo susidurti. Širdis daužėsi kaip pasiutęs urzgiantis vilkas, pasiruošęs pulti.

Staiga ji sustojo ir visi tie siautulingi dilgčiojan-
tys jausmai užliejo jį. Enrikas tikėjosi, kad Frėja
pagaliau pajus jį esant šalia.

Tada išgirdo ją kalbant.

- Ne, Niki, - tarė Frėja, - nė nebandyk sprukti
nuo manęs. Juk žinai, kad mamytė tavęs nepa-
leis.

Kaip žmogus, audros nusviestas į sūkurį, Enri-
kas nukreipė įdėmų žvilgsnį žemyn. Ir tai, ką pa-
juto išvydęs mažą berniuką džinsiniais drabužė-
liais, kuris plėšėsi Frėjai iš rankos, visai nustelbė
visa kita.

Juodi garbanoti plaukai tarsi karūna puošė ma-
žą gražų veidelį, pora nuožmiai ryžtingų tamsių
akių spoksojo į motiną.

Nikis, - pagalvojo jis. - *Nikolas*.

Ji pavadino savo sūnų Nikolu.

Štai čia, Hanardo vestibulyje, Enrikas Ranieris,
užsispyręs verslininkas ir šaltas, negailestingas
įmonės valdytojas, nesitvėrė pykčiu.

Mažas nenuorama - liūdnai pagalvojo Frėja,
bandydama išlaikyti vaiko ranką savojoje. Tik

duok jam laisvę, ir jis pabęgs, sukeldamas chaosą aplinkui. Paleisk jį iš akių bent minutėlei, ir jis būtinai atsidurs pavojuje.

Norėdama suvaldyti šį nutrūktgalvį ji būtinai turės nusipirkti pavadėlį. Tai baisiausiai įžeistų berniuko savigarbą, bet kitaip neįmanoma susitvarkyti su tuo besirangančiu ir besispardančiu dvimečiu jo neužgaunant. Kitos išeities nėra.

- Į parką, - ištarė ji stebuklingosios vietos pavadinimą. - Būk geras berniukas ir elkis gražiai, tada eisime į parką.

- Beždžionės, - tarė jis.

- Ne, - paneigė Frėja, - beždžionės gyvena zoologijos sode. Parkas arčiau.

- Man patinka beždžionės.

- Vieną aš dabar laikau už rankos, - nusijuokė ji. - Jeigu būsi geras berniukas, rytoj eisime pažiūrėti beždžionių, nes turėsime daugiau...

- Jis mano, - sugergždė šiurkštus balsas, lyg švitriniumi popieriumi perbraukdamas jai per sprandą.

Frėja sudrebėjo, kraujas sustingo gyslose. Ji pa-

kėlė galvą ir susidūrė su pora juodų akių, kurios žybčiojo atviru priešiškimu.

Jos širdis ėmė smarkiai plakti, paskui beveik sustojo. *Tikras košmaras*, - galvojo ji, spoksodama į šešių pėdų ir trijų colių ūgio agresyvų vyriškį, kuris visai netikėtai išdygo prieš ją. Juodi plaukai, juodos akys ir beveik juodas kostiumas, dengiantis tvirtą raumeningą kūną, netgi blizgantys juodi batai ant jo ilgų siaurų pėdų šaukė: *Velnias atėjo atsiteisti!*

- Ne, - ji nenorėjo patikėti, kad Enrikas, niekingiausias iš niekingiausių žmonių, stovi vos už dviejų pėdų nuo jos.

- *Madre de Dio*, jis mano! - iškošė pro dantis Enrikas.

Sukrėsta Frėja sumirkčiojo nesuvokdama, kad jis nesuprato jos nebylaus neiginio. Tada pastebėjo, kaip į jos sūnų įsmigęs jo žvilgsnis užsiplieskė siaubinga egoistinio įniršio liepsna.

Netgi Nikį sujaudino tas nuožmus žvilgsnis. Jis ne tik liovėsi tampyti Frėjos ranką, bet ir tvirtai įsikibo į ją, po to prisiglaudė savo liesu kūneliu

prie motinos kojų. Šis gynybinis šiaip jau bebaime jos mažojo berniuko judesys sukėlė Frėjos pyktį. Pakėlusi galvą ji pažvelgė šiam kietam, žiauriam, negailestingam velniui į akis ir šaltai pakartojo:

- Ne, jis ne tavo.

Enrikas pasimuistė.

- Nemeluok, - tarė gergždžiančiu balsu, nukreipdamas žvilgsnį nuo mažojo berniuko į motinos veidą. - Tu negailestinga ragana, ir aš priveršiu tave už tai sumokėti!

Iš rūstaus jo žvilgsnio ir kietai sučiauptų lūpų Frėja suprato, kad kalba rimta. Ji pagavo save galvojant, kad kadaise tai buvo patrauklios lūpos, žavios ir nepaprastai gundančios. Kaip ir jis pats: itin seksualus ir puikiai tai suprantantis.

- Apie ką tu kalbi? - griežtai paklausė Frėja.

Juodos akys sublykčiojo ir Enrikas žengė žingsnį artyn. Vieną akimirką Frėjai pasirodė, kad jis čiups jai už gerklės. Ji aiktelėjo ir atsitraukdama beveik užgriuvo ant savo sūnaus.

- Enrikai... - kažkoks vyras sugriebė jį už ran-

kos.

Tik tada Frėja atsitokėjo ir suprato, kur jie yra. Žmonės aplink stovėjo nuščiuvę, daugybė smalsių žvilgsnių buvo nukreipti į juos. Enrikas buvo pamiršęs, kad yra su palyda - vienas iš jo žmonių dabar bandė priminti, jog vestibulyje jie ne vieni.

Enrikas apsižvalgė, suodžių juodumo blakstienos blyksėjo virš grėsmingai atsikišusių jo skruostikaulių. Liesokas patrauklus veidas buvo įsitempęs. Atmosfera buvo neįtikėtinai įkaitusi nuo vos suvaldomo Enriko įtūžio, kurį nuo Frėjos jis perkėlė į žmogų, sugriebusį jį už rankos.

Frėja sudrebėjo. Tikriausiai tuo nelemtu palengvėjimo momentu jos ranka atsileido, nes Nikis staiga ištrūko ir nubėgo. Akimirksniu ji apsuko ir bandė jį sugauti, bet jis buvo jau toli - staiga išsilaisvinęs mažasis įkaitas skuodė tiesiai link išėjimo.

Nikis žinojo tas duris: pakelk stebuklingą svirtį ir jos atvers narsiajam berniukui ištisą jaudinantį pasaulį.

- Niki, ne! - sušuko Frėja ir pasileido paskui jį.

Nikis suklykė iš džiaugsmo ir pasileido dar greičiau, jo mažos kojytės nešė jį į laisvę. Siauras šaligatvis lauke buvo vienintelė saugi riba tarp jo ir vienos didžiausių Londono gatvių. Frėja mintyse jau matė jo menkutį kūnelį po dviaukščio autobuso ratais. Išmušė šaltas prakaitas, širdis įnirtingai daužėsi krūtinėje.

Tada ji pamatė ištiestą ranką, didžiulis žmogus pasilenkė ir pakėlė vaiką nuo grindų. Frėja pro laukinio išgąščio rūką stebėjo, kas vyksta, jos žvilgsnis sustojo ties dar vienu iki koptumo pažįstamu veidu.

Fredas Skarsozis, ilgametis Enriko asmens sargybinis, raumeningomis rankomis laikė apglėbęs jos sūnų. Frėjai atrodė, jog pilve kažkas apsiverstė. Nikis susierzinęs klykė, o Fredas žvelgė į jį iš viršaus.

Frėja suprato - Fredas taip pat pastebėjo Nikio ir Enriko panašumą.

- Atiduok! - pareikalavo ji vos atgaudama kvapą ir tiesdama rankas į savo sūnų.

Fredas nejudėdamas spoksojo jai į veidą. Baimė

užgniaužė jai gerklę ir stingdė kraują. Staiga Nikis liovėsi šaukęs ir nurimo, jam pasidarė smalsu, kas tas vyras, kuris jį laiko. Iš smalsumo vaikas suraukė antakius.

- Prašau, - maldavo Frėja, dar aukščiau pakeldama rankas. Kimus jos balsas atkreipė sūnaus dėmesį. Ji visa drebėjo. Vestibiulyje prasidėjo neramus bruzdėjimas, žmonės aplink nesuprato, kas čia vyksta.

Fredas susižvalgė su šalia stovėjusiu Enriku ir Frėjos nugara nubėgo šiurpuliukai - buvo aišku, kad jis laukia Enriko komandos. Vienas juodų akių žybsnis, ir prireiktų visos armijos sūnui išvaduoti.....